

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 520

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 iunie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 153 din 27 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale	2–8
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
51. — Ordonanță de urgență pentru modificarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul și pentru prorogarea unor termene	8–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
438. — Ordin al ministrului tineretului și sportului pentru aprobarea Metodologiei privind eliberarea autorizației de sportiv de performanță	10–12
3.903. — Ordin al ministrului educației naționale privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar și a Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 153**

din 27 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

Petre Lăzăroiu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Cristian Mihai Moldovan, Vasile Nintaș, Cristian Ioan Antonescu, Costel Berinde, Stelian Bogdan Petca, Eugen Marius Negru, Tudor Cosmin Antonescu, Sebastian Gheorghe Pavel, Gheorghe Lauruk, Daniel Felician Pop, Aurelian Florin Ghiurău-Schiesz, Călin Antal, Mircea Pop și Iuliu Mihai Chiș în Dosarul nr. 4.630/83/2006* al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.972D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, referitor la dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, întrucât autorul excepției este nemulțumit, în realitate, de modul de aplicare de către instanța de control judiciar a textului de lege criticat. În acest sens arată că instanța care dispune rejudecarea cauzei este cea care stabilește momentul de la care se reia judecata, autorul excepției urmărind desființarea hotărârii judecătorești prin care s-a decis rejudecarea fără aplicarea dispozițiilor referitoare la camera preliminară. În ceea ce privește dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 734 din 23 noiembrie 2017, nr. 779 din 28 noiembrie 2017 și nr. 820 din 12 decembrie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.630/83/2006*, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010**

privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale. Excepția a fost ridicată de Cristian Mihai Moldovan, Vasile Nintaș, Cristian Ioan Antonescu, Costel Berinde, Stelian Bogdan Petca, Eugen Marius Negru, Tudor Cosmin Antonescu, Sebastian Gheorghe Pavel și Gheorghe Lauruk cu privire la dispozițiile art. 91² din Codul de procedură penală din 1968, respectiv de Daniel Felician Pop, Aurelian Florin Ghiurău-Schiesz, Călin Antal, Mircea Pop și Iuliu Mihai Chiș referitor la dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia, Cristian Mihai Moldovan, Vasile Nintaș, Cristian Ioan Antonescu, Costel Berinde, Stelian Bogdan Petca, Eugen Marius Negru, Tudor Cosmin Antonescu, Sebastian Gheorghe Pavel și Gheorghe Lauruk, susțin că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 încalcă principiile constituționale privind separația și echilibrul puterilor, respectarea legii, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, viața intimă, familială și privată, secretul corespondenței, condițiile privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, independența judecătorilor și supunerea lor numai legii, în măsura în care sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” din cuprinsul dispozițiilor de lege criticate vizează punerea în executare a autorizării dispuse de judecător. Arată că sintagma criticată — în lipsa unui text similar prevederilor art. 142 alin. (2) din noul Cod de procedură penală, cu care să se coroboreze — pune sub semnul întrebării calitatea legii din perspectiva condițiilor privitoare la precizie, claritate și previzibilitate, conducând la interpretări echivoce. Astfel, modul neclar de redactare a textului de lege criticat a generat o confuzie în practica organelor judiciare între efectuarea procedurii probator (ca modalitate legală de obținere a mijlocului de probă), activitatea de sprijinire tehnică a realizării acestuia (constând în punerea la dispoziția organelor de urmărire penală a echipamentelor și a infrastructurii deținute de furnizorii de rețele de comunicații) și mijlocul de probă (procesul-verbal de redare a convorbirilor interceptate și înregistrate). Autorul excepției învederează că instanțele judecătorești, în absența definirii de către legiuitor a noțiunii de „*conkurs tehnic*”, au interpretat că punerea în executare a interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice ar fi sinonimă cu acordarea de sprijin tehnic de către alte persoane, astfel că au desemnat Serviciul Român de Informații pentru a efectua acest procedeu probatoriu, ca act de urmărire penală, deși ofițerii și subofițerii din cadrul acestui serviciu nu aveau calitatea de organe de urmărire penală. Consideră că intruziunea în viața privată ori în corespondența unei persoane nu se poate realiza decât atunci când restrângerea acestor drepturi este contrabalansată de garanții suficiente în vederea diminuării riscurilor în ceea ce privește comiterea unor abuzuri din partea statului. Pentru aceasta, legislația trebuie să fie nu doar detaliată, ci, mai ales,

să nu sufere sub aspectul preciziei, clarității și previzibilității. Arată că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968 stabilesc faptul că procurorul procedează personal la interceptările și înregistrările prevăzute în art. 91¹ din același act normativ sau dispune ca acestea să fie efectuate de organul de cercetare penală. Prevederile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 folosesc sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” fără a o explicita, spre deosebire de noul Cod de procedură penală, care, în dispozițiile art. 142 alin. (3), utilizează sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de supraveghere*”, după ce în art. 142 alin. (2) sunt prevăzute entitățile de la care se poate solicita respectivul concurs tehnic. Cu alte cuvinte, deși sintagma mai sus menționată din cuprinsul dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 se regăsește într-o formă similară în prevederile art. 142 alin. (3) din noul Cod de procedură penală, diferența este aceea că acest din urmă text de lege se poate corobora cu dispozițiile alineatului (2) al aceluiași articol, în care sunt enumerați furnizorii anumitor tipuri de servicii, ce au obligația de a colabora cu procurorul, organul de cercetare penală sau lucrătorii specializați din cadrul poliției. De altfel, faptul că persoanele la care face trimitere art. 142 alin. (3) din noul Cod de procedură penală sunt cele enumerate la alineatul (2) al aceluiași articol reiese și din Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, prin care Curtea Constituțională a reținut că „activitatea de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică prevăzută la art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală este realizată prin acte procesuale/procedurale. Cu alte cuvinte, art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală nu vizează activitățile tehnice, acestea fiind prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală, care face referire la persoanele obligate să colaboreze cu organele de urmărire penală pentru punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică, respectiv la furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de orice tip de comunicare ori de servicii financiare” (paragraful 33). Prin urmare, dacă sfera persoanelor chemate să dea concurs tehnic este într-o oarecare măsură clară și previzibilă raportat la prevederile art. 142 din noul Cod de procedură penală, nu se poate susține același lucru în ceea ce privește dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968. Așadar, autorul excepției consideră că, dacă în cauza penală au fost efectuate activități de supraveghere tehnică în condiții de nelegalitate, iar una dintre părți este vizată, direct sau indirect, de împrejurările sau datele relevate cu ajutorul acestui procedeu probatoriu, există o vătămare evidentă atât a dreptului la un proces echitabil, cât și a dreptului la apărare, pe lângă încălcarea dreptului la viață intimă, familială și privată, precum și a secretului corespondenței. De asemenea, susține că lipsa de claritate și previzibilitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 determină instanțele de judecată, învestite de procurori cu autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor, să se substituie legiuitorului — pentru a decela sensul sintagmei „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” — într-un mod care excedează operațiunii de interpretare a normei juridice, în sensul preluării de către judecător a funcției de legiferare, ceea ce conduce la încălcarea principiilor constituționale privind separația și echilibrul puterilor, rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, precum și independența judecătorilor și supunerea lor numai legii. În fine, invocă și jurisprudența Curții

Europene a Drepturilor Omului în materia interceptărilor, care subliniază cerința previzibilității legii în acest domeniu, statuând că reglementarea unor măsuri speciale de urmărire, cum ar fi interceptarea comunicărilor, trebuie să se realizeze, în mod esențial, prin norme clare și detaliate, din moment ce tehnologia disponibilă pentru efectuarea lor devine din ce în ce mai sofisticată (Hotărârea din 24 aprilie 1990, pronunțată în Cauza *Huvig împotriva Franței*, paragraful 34, Hotărârea din 25 martie 1998, pronunțată în Cauza *Kopp împotriva Elveției*, paragraful 72, Hotărârea din 30 iulie 1998, pronunțată în Cauza *Valenzuela Contreras împotriva Spaniei*, paragraful 46, precum și Decizia din 29 iunie 2006 cu privire la admisibilitatea cererii nr. 54934/00 formulate de *Weber și Saravia împotriva Germaniei*).

6. În ceea ce privește dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, autorii excepției Daniel Felician Pop, Aurelian Florin Ghiurău-Schiesz, Călin Antal, Mircea Pop și Iuliu Mihai Chiș susțin că acestea încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, în măsura în care nu permit rejudecarea cauzei din faza procedurii de cameră preliminară. În acest sens arată că, în speță, a fost respinsă, ca neîntemeiată, „cererea vizând transpunerea cauzei în procedura camerei preliminare după casarea cu trimitere spre rejudecare”. Consideră că dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 „împiedică, în mod esențial, dezbaterile asupra legalității administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, precum și asupra regularității întocmirii rechizitoriului”, în condițiile în care, potrivit prevederilor art. 342—348 din Codul de procedură penală, doar judecătorul de cameră preliminară se poate pronunța asupra acestor aspecte, instanța de judecată neavând competență în acest sens.

7. **Tribunalul Satu Mare — Secția penală** opinează pentru respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Apreciază că modul de reglementare a dispozițiilor de lege criticate nu contravine prevederilor constituționale, „fără a prezenta argumentațiile juridice ce fundamentează această poziție, excepția fiind invocată de părți”.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată astfel că, în speță, așa cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, ca urmare a deciziei pronunțate în apel, cauza a fost trimisă spre rejudecare primei instanțe în temeiul dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din noul Cod de procedură penală. Totodată, din informațiile publicate pe portalul instanțelor de judecată, reiese că, în primul ciclu procesual, cauza a fost înregistrată pe rolul primei instanțe la data de 3 iulie 2006, depășind momentul începerii cercetării judecătorești înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală. Consideră că dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 dau expresie principiului aplicării imediate a noii legi de procedură. Textul criticat se coroborează cu prevederile art. 7 din Legea nr. 255/2013, conform cărora cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță în care s-a început cercetarea judecătorească anterior intrării în vigoare a legii noi rămân în competența aceleiași instanțe, judecata urmând a se desfășura potrivit legii noi, precum și cu cele ale art. 6 din Legea nr. 255/2013, potrivit cărora cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță la data intrării în vigoare a legii noi — în care nu s-a început cercetarea judecătorească — se soluționează de către instanța competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeași lege [alin. (1)], în această situație instanța pe rolul căreia se află cauza urmând să o trimită

judecătorului de cameră preliminară sau, după caz, să o decline în favoarea instanței competente [alin. (2)]. În temeiul textelor de lege mai sus menționate, în cazul trimiterii spre rejudecare a unei cauze care la intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală se afla în primul ciclu procesual și depășise momentul începerii cercetării judecătorești la prima instanță, rejudecarea va începe cu cercetarea judecătorească, iar nu cu procedura camerei preliminare. La această concluzie conduc și dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, care prevăd că situațiile de trimitere spre rejudecare în calea de atac a apelului sunt legate de neregularități ale hotărârii de fond a primei instanțe, iar nu de neregularități ale încheierii judecătorului de cameră preliminară, cea din urmă putând fi cenzurată numai pe calea contestației, în condițiile art. 347 din Codul de procedură penală, de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară. Apreciază că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în considerarea prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și a celor ale art. 129 din Legea fundamentală, care trimit la „*condițiile legii*” atunci când se referă la reglementarea căilor de atac ce pot fi exercitate împotriva hotărârilor judecătorești. De asemenea, consideră că dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 nu îngăduiesc accesul liber la justiție. În acest sens arată că interdicția îngădurii prin lege a exercitării dreptului de acces liber la justiție nu presupune posibilitatea juridică de a avea acces la toate structurile judecătorești și dreptul de a exercita toate căile de atac în toate categoriile de cauze, pentru că atât competența instanțelor judecătorești, cât și procedura de judecată sunt stabilite în mod exclusiv de legiuitor, care poate stabili reguli de procedură deosebite, în considerarea unor situații deosebite (Decizia Curții Constituționale nr. 879 din 15 decembrie 2015). În fine, câtă vreme la rejudecarea cauzei sunt aplicabile, în mod corespunzător, dispozițiile art. 2—12 din Codul de procedură penală, iar acestea ridică la rangul de principii garanțiile dreptului la un proces echitabil — printre care se numără egalitatea armelor, contradictorialitatea, motivarea hotărârilor pronunțate, publicitatea procesului, soluționarea sa într-un termen rezonabil, prezumția de nevinovăție și asigurarea dreptului la apărare —, dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 sunt conforme cu prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În continuare, arată că sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” din cuprinsul dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, deși nu se bucură de o definiție legală, nu este totuși lipsită de claritate și previzibilitate. În lipsa unei definiții legale, sensul său se determină printr-o interpretare literală a termenilor folosiți de legiuitor, dar și prin interpretarea coroborată a celor două teze ale art. 91² alin. 1 din vechiul cod. Astfel, dacă, în prima teză, legiuitorul stabilește organele judiciare competente să efectueze interceptările și înregistrările, anume procurorul și organul de cercetare penală, în teza a doua, cea care face obiectul excepției, legiuitorul vizează o categorie distinctă de persoane, cele chemate „*să dea concurs tehnic*” la interceptări și înregistrări, respectiv — într-o interpretare literală, pornind de la sensul comun al cuvintelor folosite — persoanele care, folosind instrumentele și procedeele tehnice specifice interceptării și înregistrării, ajută procurorul/organele de cercetare penală la efectuarea acestui procedeu probator. Prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, precum și a

obligației de redare integrală a acestora, dispozițiile legale în materie oferă suficiente garanții pentru respectarea dreptului la un proces echitabil, a dreptului la viață privată și de familie și a secretului corespondenței, iar eventuala nerespectare sau interpretarea eronată a acestor reglementări de către organele judiciare nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare a legii, care însă excedează competenței Curții Constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 91² din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Deși au fost abrogate, la 1 februarie 2014, prin art. 108 din Legea nr. 255/2013, dispozițiile de lege criticate produc efecte juridice în cauza în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, deoarece, în temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, „*Actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege*”. Ca atare, în acord cu jurisprudența sa, potrivit căreia sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea se va pronunța asupra prevederilor criticate din Codul de procedură penală din 1968. Din notele scrise ale autorilor excepției, depuse în motivarea acesteia, reiese că excepția de neconstituționalitate privește, în realitate, numai dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013. Așadar, Curtea se va pronunța asupra acestor texte de lege, care au următorul cuprins:

— Art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 (modificat prin art. 1 pct. 47 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003): „*Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită potrivit Codului penal.*”;

— Art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013: „*(1) Rejudecarea cauzei de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată ori de către instanța competentă, dispusă după intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, se desfășoară conform legii noi*”.

13. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, autorii excepției Cristian Mihai Moldovan, Vasile Nintaș, Cristian Ioan Antonescu, Costel Berinde, Stelian Bogdan Petca, Eugen Marius Negru, Tudor Cosmin Antonescu, Sebastian Gheorghe Pavel și Gheorghe Lauruk invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 1 alin. (5) cu privire la principiul legalității, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, ale art. 26 alin. (1) referitor la viața intimă, familială și privată, ale art. 28 privind secretul corespondenței, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 61 alin. (1) cu privire la rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării și ale art. 124 alin. (3) privind independența judecătorilor și supunerea lor numai legii. În ceea ce privește dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, autorii excepției, Daniel Felician Pop, Aurelian Florin Ghiurău-Schiesz, Călin Antal, Mircea Pop și Iuliu Mihai Chiș, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017, nepublicată în Monitorul Oficial al României la data pronunțării prezentei decizii*), Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate cu privire la sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” din cuprinsul dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, sintagmă criticată pe motiv că nu respectă cerințele de claritate, precizie și previzibilitate a legii, observând că sunt invocate, în acest sens, argumentele avute în vedere cu ocazia pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016. Prin această din urmă decizie, sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală a fost constatată ca fiind neconstituțională, deoarece încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitoare la statul de drept în componenta sa privind garantarea drepturilor cetățenilor și în art. 1 alin. (5) care consacră principiul legalității (paragraful 50).

15. Curtea a statuat, prin Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017, că sintagma „*alte organe specializate ale statului*” din dispozițiile art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală nu vizează persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de supraveghere. În acest sens, Curtea a reținut că, în Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, și-a fundamentat soluția din perspectiva persoanelor care pun în executare mandatul de supraveghere tehnică, iar nu din perspectiva persoanelor care asigură suportul tehnic pentru realizarea activității de supraveghere tehnică (paragraful 17).

16. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a constatat, referitor la suportul tehnic pentru realizarea respectivei activități de supraveghere, că, sub imperiul vechiului Cod de procedură penală — ca, de altfel, și sub cel al noului cod —, acesta era

asigurat de persoane fără atribuții de cercetare penală, în limitele competențelor lor, motiv pentru care dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 impuneau persoanelor chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări obligația de a păstra secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită penal (paragraful 18).

17. De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate, ca, de altfel, întreaga secțiune din vechiul Cod de procedură penală referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*” (paragraful 19).

18. Tot prin Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017, citată anterior, Curtea a mai reținut, cu privire la vechea reglementare, că, potrivit dispozițiilor art. 91⁶ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, mijloacele de probă referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților interesate sau, din oficiu, de către instanță, judecătorul având datoria să examineze valabilitatea acestora sub toate aspectele legalității și temeiniciei autorizării și efectuării înregistrărilor (paragraful 20).

19. În continuare, Curtea Constituțională a menționat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Hotărârea din 6 mai 2003, pronunțată în Cauza *Coban (Asim Babuscum) împotriva Spaniei*, în care reclamantul invoca nulitatea înregistrărilor convorbirilor sale telefonice, întrucât nu îndeplineau condițiile de legalitate și proporționalitate. După ce a reamintit faptul că admisibilitatea probelor este o problemă ce ține de reglementările naționale și că revine jurisdicțiilor naționale să aprecieze elementele care le sunt prezentate, Curtea de la Strasbourg a stabilit că respectiva condamnare penală a intervenit în urma unei proceduri contradictorii, pe baza probelor discutate de părți. Reclamantul a avut posibilitatea de a interoga martorii audiați și de a contracara depozițiile care îi erau defavorabile. De asemenea, în privința înregistrărilor convorbirilor telefonice, s-a constatat că instanțele naționale au confirmat legalitatea strângerii acestor probe, iar reclamantul ar fi putut face observații în fața judecătorului cu privire la aceste înregistrări, care nu au constituit, de altfel, singurul mijloc de probă invocat de acuzare. Totodată, și în Hotărârea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Klimentyev împotriva Rusiei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, pentru a asigura dreptul la un proces echitabil, este esențial ca toate probele să fie prezentate de față cu acuzatul, în cadrul unei audieri publice, pentru a se putea oferi contraargumente. Acest lucru nu înseamnă totuși că declarațiile martorilor trebuie făcute în fața tribunalului pentru a fi admise ca mijloace de probă. Utilizarea declarațiilor din faza de instrucție penală a cazului nu încalcă, în principiu, prevederile art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale atât timp cât se respectă dreptul la apărare. De regulă, acest drept impune ca acuzatul să aibă ocazia de a pune întrebări martorului care depune mărturie împotriva sa, fie atunci

*) Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 23 aprilie 2018.

când face aceste declarații, fie într-un stadiu ulterior al procedurilor (paragraful 21).

20. De asemenea, prin Decizia nr. 1.017 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 10 ianuarie 2013, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală din 1968, Curtea Constituțională a statuat că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28, secretul corespondenței nefiind un drept absolut. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

21. În acest sens, prin Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 20 mai 2014, și prin Decizia nr. 473 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 12 decembrie 2017, paragraful 22 — decizii referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968 —, Curtea Constituțională a reținut că legiuitorul ordinar a reglementat în detaliu, în secțiunea V¹ din Codul de procedură penală din 1968, procedura referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, Legea nr. 281/2003, Legea nr. 356/2006, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2006 și Legea nr. 202/2010 contribuind, rând pe rând, la instituirea unor proceduri de natură să confere un plus de garanții împotriva arbitrarului organelor de anchetă. Astfel, dacă în varianta codului existentă anterior apariției Legii nr. 281/2003, procedura era sumar prevăzută, înregistrările audio sau video putând fi efectuate cu autorizarea prealabilă a procurorului desemnat, cu condiția existenței unor indicii temeinice privind pregătirea ori săvârșirea unei infracțiuni, ulterior adoptării actelor normative mai sus menționate, o astfel de interceptare sau înregistrare a convorbirilor ori comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege.

22. Totodată, prin Decizia nr. 50 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 28 aprilie 2017, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea Constituțională a arătat că însăși instanța europeană a validat prevederile legale contestate, prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României*. Astfel, Curtea de la Strasbourg, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ [prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006] există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în

exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc (paragraful 42).

23. În același sens sunt și Decizia nr. 410 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008, Decizia nr. 709 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, Decizia nr. 348 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009, Decizia nr. 779 din 28 noiembrie 2017*) și Decizia nr. 820 din 12 decembrie 2017**), nepublicate în Monitorul Oficial al României la data pronunțării prezentei decizii. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

24. Astfel, pentru motivele mai sus arătate, Curtea Constituțională nu poate reține critica autorilor excepției în sensul că, dacă în cauza penală au fost efectuate activități de supraveghere tehnică în condiții de nelegalitate, iar una dintre părți este vizată, direct sau indirect, de împrejurările sau datele relevate cu ajutorul acestui procedeu probatoriu, există o vătămare evidentă atât a dreptului la un proces echitabil, cât și a dreptului la apărare, pe lângă încălcarea dreptului la viață intimă, familială și privată, precum și a secretului corespondenței. De asemenea, având în vedere argumentele prezentate anterior, Curtea constată că sunt neîntemeiate și susținerile potrivit cărora lipsa de claritate și previzibilitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 determină instanțele de judecată, investite de procurori cu autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor, să se substituie legiuitorului — pentru a decela sensul sintagmei „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” — într-un mod care excedează operațiunii de interpretare a normei juridice, în sensul preluării de către judecător a funcției de legiferare, ceea ce conduce la încălcarea principiilor constituționale privind separația și echilibrul puterilor, rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, precum și independența judecătorilor și supunerea lor numai legii.

25. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 nu încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 1 alin. (5) cu privire la principiul legalității, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, ale art. 26 alin. (1) referitor la viața intimă, familială și privată, ale art. 28 privind secretul corespondenței, ale art. 61 alin. (1) cu privire la rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării și ale art. 124 alin. (3) privind independența judecătorilor și supunerea lor numai legii.

26. Referitor la pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, a prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, aceasta nu poate fi reținută, textul constituțional invocat fiind aplicabil numai în ipoteza în care există o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale ale cetățenilor, restrângere care însă nu s-a constatat.

27. În ceea ce privește dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, Curtea observă că acestea reprezintă o normă

*) Decizia nr. 779 din 28 noiembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 24 mai 2018.

**) Decizia nr. 820 din 12 decembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 23 aprilie 2018.

tranzitorie ce vizează procedura de rejudicare a cauzei, dând expresie principiului aplicării imediate a noii legi de procedură. Dispozițiile de lege criticate, adoptate de legiuitor în contextul situațiilor tranzitorii determinate de apariția noii legislații procesuale penale, reprezintă o consacrare a principiului *tempus regit actum*, principiu cu aplicare generală în privința normelor de procedură penală, materie în care se are în vedere întotdeauna legea în vigoare în momentul efectuării actului. Principiul activității legii procesuale penale este de strictă aplicare, el implicând, pe de-o parte, atât efectuarea actelor procesuale/procedurale în conformitate cu legea în vigoare, cât și recunoașterea ca valabile a acelor acte efectuate anterior intrării în vigoare a noii legi (Decizia Curții Constituționale nr. 473 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 12 decembrie 2017, paragraful 28).

28. Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că normele procesuale penale sunt guvernate de principiul aplicării imediate, acesta vizând atât cauzele în curs de urmărire penală, cât și pe cele aflate în etapa judecătii. De altfel, acest aspect a fost statuat și de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei (nr. 2)*, paragraful 110, prin care Curtea de la Strasbourg a arătat că dispozițiile art. 7 („*Nicio pedeapsă fără lege*”) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt aplicabile doar în privința normelor penale de incriminare și a celor care prevăd pedepse, în domeniul procesual fiind aplicabil principiul *tempus regit actum* (deciziile Curții Constituționale nr. 24 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 7 aprilie 2015, paragraful 24, și nr. 473 din 27 iunie 2017, citată anterior, paragraful 29).

29. Textul de lege criticat stabilește că, în situația în care rejudicarea cauzei a fost dispusă după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, aceasta se face de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată ori de către instanța competentă, potrivit regulilor prevăzute de legea nouă, fără a împiedica în niciun fel aplicarea prevederilor art. 342—348 din Codul de procedură penală cu privire la procedura camerei preliminare.

30. Așa cum a reținut Curtea Constituțională în jurisprudența sa, procesul penal are o nouă structură, caracterizată prin introducerea de către legiuitor în cadrul acestuia, prin dispozițiile art. 342—348 din Codul de procedură penală, a camerei preliminare. Cu privire la competența realizării fazei procesuale a camerei preliminare, Curtea a statuat că aceasta este atribuită judecătorului de cameră preliminară, care este un organ judiciar de sine stătător, distinct de instanța de judecată, potrivit art. 30 lit. d) din Codul de procedură penală, a cărui competență constă atât într-o verificare-filtru a actelor procedurale efectuate până în această etapă a procesului penal, cât și în luarea unor măsuri după finalizarea urmăririi penale, fie prin soluții de netrimitere în judecată, fie prin soluții de trimitere în judecată, dar fără începerea judecătii. Conform art. 54 din Codul de procedură penală, competența judecătorului de cameră preliminară privește verificarea legalității trimiterii în judecată dispuse de procuror, verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală, soluționarea plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimitere în judecată și soluționarea altor situații expres prevăzute de lege. Astfel, camera preliminară are ca obiect, conform art. 342 din același cod, soluționarea problemelor ce vizează competența instanței, legalitatea sesizării, legalitatea administrării probelor și legalitatea actelor

efectuate de către organele de urmărire penală. Așa fiind, legiuitorul a limitat, la o fază distinctă, de parcurs, a procesului penal posibilitatea invocării excepțiilor referitoare la aspectele enumerate, fază în care nu se stabilește vinovăția sau nevinovăția inculpatului. Consecința acestei limitări temporale este faptul că, după începerea judecătii, nu mai este posibilă restituirea cauzei la procuror, scopul reglementării fiind acela al asigurării soluționării cu celeritate a cauzelor penale. Având în vedere cele arătate, Curtea a constatat ca fiind justificată limitarea momentului până la care pot fi invocate nulitățile relative, conform art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, la cel al închiderii acestei proceduri (Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 16 februarie 2016, paragrafele 22 și 23).

31. Curtea Constituțională a subliniat, în mod repetat, în jurisprudența sa, importanța fazei procesuale a camerei preliminare și a funcției judiciare pe care o îndeplinește judecătorul de cameră preliminară în cadrul procesului penal cu privire la verificarea legalității trimiterii în judecată. În acest sens Curtea a reținut că rezultatul procedurii în camera preliminară — referitor la stabilirea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală — are o influență directă asupra desfășurării judecătii pe fond, putând să fie decisiv pentru stabilirea vinovăției/nevinovăției inculpatului (Decizia nr. 631 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 6 noiembrie 2015, paragraful 34, și Decizia nr. 554 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.013 din 21 decembrie 2017, paragraful 36).

32. Tocmai în considerarea acestei importanțe a camerei preliminare în cadrul procesului penal, cu ocazia reglementării situațiilor tranzitorii generate de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală cu privire la dispunerea rejudicării cauzelor, legiuitorul a prevăzut, în dispozițiile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 255/2013, că, în cauzele în care rejudicarea s-a dispus anterior intrării în vigoare a Codului de procedură penală, se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile art. 5—10 din aceeași lege. Or, potrivit prevederilor art. 6 din legea de punere în aplicare a noului cod, cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță la data intrării în vigoare a legii noi în care nu s-a început cercetarea judecătorească se soluționează potrivit regulilor prevăzute de noul Cod de procedură penală (și de celelalte acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 255/2013), de către instanța competentă conform legii noi [art. 6 alin. (1) din Legea nr. 255/2013], motiv pentru care instanța pe rolul căreia se află cauza o trimite judecătorului de cameră preliminară, pentru a proceda potrivit art. 342—348 din Codul de procedură penală, ori, după caz, o declină în favoarea instanței competente.

33. Așadar, în cauzele în care rejudicarea s-a dispus anterior intrării în vigoare a Codului de procedură penală și în care, cu ocazia reluării cursului procesului penal în cel de-al doilea ciclu procesual, nu s-a început cercetarea judecătorească până la data intrării în vigoare a legii noi, este obligatorie aplicarea dispozițiilor art. 342—348 din Codul de procedură penală privind procedura camerei preliminare.

34. Curtea apreciază că, din interpretarea coroborată a prevederilor celor două alineate ale art. 14 din Legea nr. 255/2013, reiese, cu atât mai mult, că dispozițiile referitoare la faza procesuală a camerei preliminare sunt incidente în ipoteza reglementată de dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013, care prevede rejudicarea potrivit regulilor stabilite de noul Cod de procedură penală a acelor cauze în care cel

de-al doilea ciclu procesual se declanșează după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală.

35. Pentru motivele arătate mai sus, Curtea nu poate reține critica autorilor excepției, în sensul că dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 împiedică dezbaterea asupra legalității administrării probelor, a efectuării actelor de urmărire penală și regularității întocmirii rechizitoriului, astfel că dispozițiile de lege criticate nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și nici celor ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile art. 6

referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

36. În realitate, autorii excepției sunt nemulțumiți de modul de aplicare de către instanța de judecată a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013. Eventualele greșeli de aplicare a legii nu pot constitui însă motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

37. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cristian Mihai Moldovan, Vasile Nintaș, Cristian Ioan Antonescu, Costel Berinde, Stelian Bogdan Petca, Eugen Marius Negru, Tudor Cosmin Antonescu, Sebastian Gheorghe Pavel, Gheorghe Lauruk, Daniel Felician Pop, Aurelian Florin Ghiurău-Schiesz, Călin Antal, Mircea Pop și Iuliu Mihai Chiș în Dosarul nr. 4.630/83/2006* al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și constată că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2018.

PREȘEDINTE
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul și pentru prorogarea unor termene

Având în vedere că, în prezent, autoritățile administrațiilor publice locale se confruntă cu dificultăți în activitățile de amenajare a teritoriului și de urbanism, respectiv în actualizarea documentațiilor de urbanism de interes general, precum și în organizarea eficientă a structurilor de specialitate pentru asumarea corectă a responsabilităților și fundamentarea tehnică a deciziilor,

ținând cont de faptul că nefinalizarea actualizării, până la sfârșitul anului 2018, a planurilor urbanistice generale întocmite și aprobate înainte de anul 2003 va conduce la întâzieri sau blocaje în domeniul autorizării executării lucrărilor de construcții pentru investiții publice și private, fiind necesare analizarea și reglementarea teritoriului pe bază de planuri urbanistice zonale pentru aproape toate tipurile de investiții, ceea ce va prelunge semnificativ durata de realizare a unor investiții, generând inclusiv riscul de pierdere a finanțării,

întrucât lipsa predictibilității cu privire la finanțarea actualizării sau elaborării planurilor urbanistice generale în condițiile legii conduce la dificultăți ale autorităților administrației publice locale de a elabora sau finaliza documentațiile prevăzute de lege pentru planificarea dezvoltării, rezultând astfel utilizarea în continuare a unor planuri urbanistice generale care nu mai corespund din punct de vedere tehnic și juridic realității actuale, ceea ce generează riscuri cu privire la securitatea juridică a investițiilor,

întrucât datorită termenului impus prin Legea nr. 303/2015 pentru modificarea art. 46 din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul și a art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2012 pentru modificarea alin. (1³) al

art. 46 din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, precum și din cauza lipsei resurselor financiare necesare, numeroase unități administrativ-teritoriale se vor afla în imposibilitatea legală de a mai avea planuri urbanistice generale în vigoare după data de 31 decembrie 2018, dată de la care nu se mai poate prelungi valabilitatea planurilor urbanistice generale elaborate și aprobate anterior anului 2003,

având în vedere data de 13 iulie 2018 ca termen-limită până la care persoanele care ocupă funcția de arhitect-șef trebuie să finalizeze studiile care să le asigure cunoștințele tehnice de specialitate corespunzătoare îndeplinirii atribuțiilor prevăzute de lege, întrucât aceste aspecte vor genera riscul ca un număr important de unități administrativ-teritoriale să nu își mai poată exercita atribuțiile prevăzute de lege în domeniul urbanismului și autorizării construcțiilor, generându-se un blocaj important în implementarea investițiilor private și publice, cu consecințe negative în soluționarea problemelor curente ale colectivităților locale și apariția unor disfuncționalități în activitatea autorităților administrației publice locale,

având în vedere că, în condițiile unei dinamici de dezvoltare la nivel național, susținută atât de mediul privat, cât și de necesitatea utilizării fondurilor europene ce accelerează investițiile, planificarea urbană și teritorială devine din ce în ce mai importantă, dezvoltarea presupunând luarea a tot mai multor decizii care trebuie corect fundamentate, coordonate și corelate, inclusiv în plan fizic și spațial, iar predictibilitatea reglementărilor este un factor esențial pentru securitatea juridică a investițiilor,

evaluând riscurile ce pot apărea prin nesoluționarea în regim de urgență a aspectelor prezentate în raport cu dezvoltarea corectă a teritoriului național, cu lipsa competențelor la nivelul administrațiilor publice locale în elaborarea documentelor prevăzute de lege pentru planificarea dezvoltării și eliberarea autorizațiilor de construire/desființare, datorită lipsei personalului calificat,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul public general și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 10 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul 46, alineatul (13) va avea următorul cuprins:**

„(13) Termenul de valabilitate a Planului urbanistic general se prelungește, pe bază de hotărâre a consiliului local/Consiliului General al Municipiului București, până la intrarea în vigoare a noului plan urbanistic general, cu condiția inițierii demersurilor de elaborare/actualizare a planului urbanistic general înainte de expirarea termenului de valabilitate.”

2. **La articolul 56, alineatul (5) va avea următorul cuprins:**

„(5) Valabilitatea prevederilor documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism se extinde de drept pentru acele investiții care au început în timpul perioadei de valabilitate, până la finalizarea acestora, în următoarele situații:

a) dacă în timpul perioadei de valabilitate a fost începută, în condițiile legii, procedura de autorizare a executării lucrărilor de construire/desființare;

b) dacă a fost demarată punerea în aplicare a reglementărilor privind circulația juridică a terenurilor, stabilirea și delimitarea teritoriului intravilan sau delimitarea zonelor afectate de servituți publice;

c) dacă au fost inițiate obiective de investiții de modernizare și/sau dezvoltare a infrastructurii tehnico-edilitare.”

Art. II. — Termenul prevăzut la art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 11 februarie 2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 190/2013, se prorogă până la data de 31 decembrie 2023.

Art. III. — Termenul prevăzut la art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2012 pentru modificarea alin. (13) al art. 46 din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, aprobată prin Legea nr. 131/2013, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 303/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 3 decembrie 2015, se prorogă până la data de 31 decembrie 2023.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Paul Stănescu
p. Ministrul educației naționale,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 21 iunie 2018.
Nr. 51.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN

pentru aprobarea Metodologiei privind eliberarea autorizației de sportiv de performanță

Având în vedere:

— art. 14¹ alin. (2) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 60 din Hotărârea Guvernului nr. 884/2001 pentru aprobarea Regulamentului de punere în aplicare a dispozițiilor Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000,

în baza art. 8 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 11/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia privind eliberarea autorizației de sportiv de performanță, care atestă calitatea de sportiv de performanță, conform anexei, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Federațiile sportive naționale pe ramură de sport vor elibera gratuit autorizația de sportiv de performanță.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României Partea I.

Ministrul tineretului și sportului,

Cosmin-Răzvan Butuza,

secretar de stat

București, 7 iunie 2018.

Nr. 438.

ANEXĂ

METODOLOGIE

privind eliberarea autorizației de sportiv de performanță

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Sportivul de performanță este sportivul autorizat în condițiile legii de către federația sportivă națională pe ramură de sport să își desfășoare activitatea.

Art. 2. — Obținerea autorizației de sportiv de performanță se face în condițiile Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — (1) Autorizația de sportiv de performanță atestă calitatea de sportiv de performanță pentru încadrarea veniturilor acestuia, obținute din contractul de activitate sportivă, în categoria activităților independente.

(2) Autorizația este individuală, pentru fiecare participant la activitatea sportivă, și se acordă o singură dată, până la retragerea din activitatea sportivă, conform regulamentului și statutului fiecărei federații sportive naționale pe ramură de sport.

CAPITOLUL II

Documente necesare pentru obținerea autorizației de sportiv de performanță

Art. 4. — Structura sportivă solicită federației sportive naționale pe ramură de sport eliberarea autorizației de sportiv de performanță, depunând în acest sens, următoarele documente:

a) *cerere-tip* pentru eliberarea autorizației de sportiv de performanță, prevăzută în anexa nr. 1;

b) dovada legitimării sportivului, pentru care se solicită autorizația de sportiv de performanță, cu viza medicală la zi și viza federației sportive naționale pe ramură de sport, în copie conformă cu originalul;

c) contractul de activitate sportivă, încheiat între structura sportivă și sportivul de performanță, în copie conformă cu originalul;

d) declarația pe propria răspundere a sportivului, sub sancțiunea legii penale, că nu se află în perioadă de suspendare pentru consum de substanțe care sunt incluse pe Lista interzisă, Standard internațional al Agenției Mondiale Antidoping (WADA), aprobată la nivel național prin ordin al președintelui Agenției Naționale Anti-Doping (ANAD), în original.

CAPITOLUL III

Eliberarea autorizației de sportiv de performanță

Art. 5. — Federația sportivă națională pe ramură de sport are obligația ca, în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data depunerii documentelor prevăzute la art. 4, să elibereze autorizația de sportiv de performanță, conform modelului prevăzută în anexa nr. 2.

Art. 6. — (1) Autorizația de sportiv de performanță este valabilă până la retragerea din activitate a sportivului de performanță.

(2) Federațiile sportive naționale vor stabili, în regulamentele proprii, procedura retragerii din activitate a sportivilor de performanță.

Art. 7. — (1) Documentele care au stat la baza emiterii autorizației de sportiv de performanță vor fi păstrate în arhiva federației sportive naționale pe ramură de sport cel puțin 10 ani.

(2) Evidența autorizațiilor de sportiv de performanță se va face într-un registru cu regim special, conform modelului prevăzut în anexa nr. 3, care va fi păstrat în arhiva federației sportive naționale pe ramură de sport cel puțin 50 ani.

(3) Transferul sportivului la o altă structură sportivă, respectiv încheierea unui alt contract de activitate sportivă, în aceeași ramură de sport, nu implică emiterea unei noi autorizații.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 8. — Federațiile sportive naționale pe ramură de sport vor emite norme proprii cu privire la situația pierderii autorizației de sportiv de performanță.

Art. 9. — (1) Federațiile sportive naționale pe ramură de sport vor emite norme proprii cu privire la eliberarea autorizației pentru ceilalți participanți la activitatea sportivă, care potrivit art. 67¹ din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare, pot fi (în afară de sportivi): antrenori, medici, asistenți medicali, maseuri, kinetoterapeuți, cercetători, arbitri, observatori, operatori video, personal auxiliar și alte persoane care contribuie la realizarea activității sportive, conform regulamentelor și statutelor proprii ale federațiilor sportive naționale.

(2) Procedura emiterii și a evidenței autorizației pentru categoriile prevăzute la alin. (1) este similară cu prevederile prezentei metodologii.

Art. 10. — Răspunderea, cu privire la datele din contractul de activitate sportivă, revine exclusiv structurii sportive, care răspunde în condițiile legii.

Art. 11. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta metodologie.

*ANEXA Nr. 1
la metodologie*

Antet — Structura sportivă

C E R E R E pentru acordarea autorizației de sportiv de performanță

Structura sportivă ....., CIS ....., vă rog să aprobați eliberarea autorizației de sportiv de performanță pentru sportivul ....., Carnet legitimare seria ..... nr. .... și Contractul de activitate sportivă nr. ....

Structura sportivă, ..., ne asumăm întreaga răspundere cu privire la datele cuprinse în Contractul de activitate sportivă (CAS), în privința celorlalte documente care au stat la baza încheierii CAS-ului, precum și a înscrisurilor anexate prezentei cereri, luând la cunoștință de pedeapsa prevăzută de Codul penal pentru infracțiunea de fals în declarații, sub semnătură privată.

(Data/Funcția/Semnătura)

Anexez următoarele documente:

1. Legitimația sportivului pentru care se solicită autorizația de sportiv de performanță, în copie conformă cu originalul;
2. Contractul de activitate sportivă, încheiat cu sportivul pentru care se solicită autorizația de sportiv de performanță, în copie conformă cu originalul;
3. Declarația pe propria răspundere a sportivului, sub sancțiunea legii penale, că nu se află în perioadă de suspendare pentru consum de substanțe care sunt incluse pe Lista interzisă, Standard internațional al Agenției Mondiale Antidoping (WADA), aprobată la nivel național prin ordin al președintelui Agenției Naționale Anti-Doping (ANAD), în original.

*ANEXA Nr. 2
la metodologie*

Antet — Federația sportivă națională

A U T O R I Z A Ţ I E

În temeiul prevederilor art. 14¹ alin. (1) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare, privind autorizarea sportivilor de performanță,

în baza documentelor depuse,

FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE ..... emite prezenta

A U T O R I Z A Ţ I E care atestă calitatea de sportiv de performanță

sportivului: .....

în vederea încadrării veniturilor acestuia, obținute în urma încheierii unui Contract de activitate sportivă, în categoria activităților independente.

Președinte,

.....

Seria ...../Nr. .... /Data eliberării .....

Antet — Federația sportivă națională

REGISTRU DE EVIDENȚĂ
privind arhivarea autorizațiilor care atestă calitatea de sportiv de performanță

(model)

Nr. crt.	Autorizația			Sportivul	Date pers.	Legitimația			Structura sportivă				CAS	
	Seria	Nr.	Data	Nume/prenume	Data/Locul nașterii	Seria	Nr.	Data	Denumirea	Nr. CIS	Data elib.	Nr. Ident.	Nr.	Data
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														

Semnătura/ștampila

Pag. .... din .....

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN**privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare
a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar și a Regulamentului de organizare
și funcționare a Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar**

În conformitate cu prevederile art. 99 alin. (1) și (9) și ale art. 104 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, prevăzut în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, prevăzut în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Conducerea Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, membrii Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, Direcția generală învățământ secundar superior și educație permanentă, Direcția generală educație timpurie, învățământ primar și

gimnazial, Direcția generală management strategic și politici publice, Direcția generală economică, Direcția generală inspecție și control, Direcția minorități, Direcția tehnologia informației și comunicației și inspectoratele școlare duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 6.141/2011 privind aprobarea structurii și a Regulamentului de organizare și funcționare a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 818 din 19 noiembrie 2011.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Valentin Popa

București, 5 iunie 2018.
Nr. 3.903.

REGULAMENT**de organizare și funcționare a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar****CAPITOLUL I****Dispoziții generale**

Art. 1. — Unitatea pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, denumită în continuare *UFIP*, înființată prin Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, este organ de specialitate, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Educației Naționale, denumit în continuare *MEN*.

Art. 2. — *UFIP* are sediul în str. Spiru Haret nr. 10—12, sectorul 1, București, și își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile prezentului regulament de organizare și funcționare, denumit în continuare *Regulament*.

Art. 3. — Misiunea *UFIP* constă în asigurarea suportului administrativ și logistic pentru activitatea Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, denumit în continuare *CNFIP*, precum și în desfășurarea activităților specifice pentru finanțarea de bază a unităților de învățământ preuniversitar.

CAPITOLUL II**Obiective și atribuții**

Art. 4. — *UFIP* îndeplinește următoarele obiective:

1. propune politici de finanțare a învățământului preuniversitar și standarde de cost per elev/preșcolar, precum și coeficienții de diferențiere pentru costurile standard per elev/preșcolar și coeficienții de corecție pentru învățământul în limbile minorităților naționale, în vederea asigurării standardelor de calitate în învățământul preuniversitar;

2. monitorizează activitatea de finanțare pe baza costurilor standard per elev/preșcolar a unităților de învățământ preuniversitar și propune redistribuirea fondurilor alocate prin bugetul de stat, pentru asigurarea finanțării unităților de învățământ preuniversitar;

3. elaborează rapoarte, metodologii, studii, analize, prognoze și planuri de măsuri privind utilizarea eficientă și transparentă a banilor publici, alocați pentru finanțarea de bază a învățământului preuniversitar.

Art. 5. — În vederea realizării obiectivelor, *UFIP* îndeplinește următoarele atribuții:

a) asigură secretariatul tehnic și executiv pentru activitatea *CNFIP*, în condițiile legii;

b) asigură buna desfășurare a activității curente a *CNFIP* în relațiile cu *MEN* și alte instituții publice și private;

c) asistă *CNFIP* în elaborarea propunerilor de metodologii și documentații referitoare la finanțarea învățământului preuniversitar;

d) primește, centralizează și analizează datele transmise de unitățile de învățământ preuniversitar, prin inspectoratele școlare, la recomandarea/solicitarea *MEN*, respectiv a *CNFIP*;

e) gestionează baza de date care asigură suportul informațional pentru *CNFIP*;

f) realizează studii, analize, prognoze și rapoarte privind structura și nivelul costurilor per elev/preșcolar, a coeficienților de diferențiere și a coeficienților de corecție pentru învățământul în limbile minorităților naționale pe nivel/filieră/profil și formă de învățământ la recomandarea/solicitarea *MEN*, respectiv a *CNFIP*;

g) întocmește metodologiile pentru alocarea resurselor financiare de la bugetul de stat, bugetele locale, în conformitate cu deciziile *CNFIP*;

h) urmărește activitatea de finanțare pe baza costului standard per elev/preșcolar a unităților de învățământ preuniversitar și propune redistribuirea fondurilor alocate prin bugetul de stat, pentru asigurarea finanțării unităților de învățământ aflate în dificultate;

i) elaborează un raport anual care urmărește utilizarea eficientă și transparentă a banilor publici în învățământul preuniversitar;

j) elaborează, în proiect, variante privind finanțarea de bază a unităților de învățământ preuniversitar și le înaintează spre aprobare *CNFIP*;

k) elaborează proiectul Normelor metodologice privind determinarea costului standard per elev/preșcolar și le înaintează spre avizare *MEN* în vederea inițierii hotărârii guvernului pentru punerea în aplicare a prevederilor art. 104 alin. (4) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;

l) încheie protocoale de colaborare și schimb de informații cu alte instituții publice, private, organizații guvernamentale și neguvernamentale, potrivit competențelor sale.

CAPITOLUL III**Structura organizatorică, statul de funcții și personalul**

Art. 6. — Pentru activitatea curentă, *UFIP* dispune de 9 posturi în statul de funcții.

Art. 7. — Statul de funcții este prevăzut în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentul regulament.

Art. 8. — Structura organizatorică este prevăzută în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezentul regulament.

Art. 9. — (1) Ocuparea posturilor se face cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(2) Pentru ocuparea funcției de director, componența comisiei de concurs se stabilește de către *MEN*.

(3) Componența comisiilor de concurs pentru ocuparea celorlalte posturi din cadrul *UFIP* se stabilește de către directorul *UFIP*, având în componență și un reprezentat al *MEN*.

Art. 10. — Atribuțiile, competențele, responsabilitățile și relațiile de serviciu aferente fiecărei funcții în parte se stabilesc prin fișa de post, anexă la documentele de încadrare.

Art. 11. — Activitatea personalului *UFIP* se evaluează anual conform prevederilor legale în vigoare.

Art. 12. — Personalul care trece din instituțiile și unitățile de învățământ sau de cercetare în aparatul propriu al *UFIP* beneficiază de rezervarea postului didactic sau de cercetare la unitatea de învățământ ori la instituția de la care provine.

Art. 13. — Pentru îndeplinirea atribuțiilor sau implementarea proiectelor finanțate din fonduri naționale și internaționale, *UFIP* poate utiliza colaboratori externi, specialiști în domeniu, în calitate de experți, în afara numărului de posturi prevăzut la art. 7.

CAPITOLUL IV**Conducere și evaluare**

Art. 14. — (1) *UFIP* este condusă administrativ de un director care are calitatea de ordonator terțiar de credite.

(2) UFIP este monitorizată și evaluată de Comitetul de monitorizare.

Art. 15. — Comitetul de monitorizare este format din 3 membri ai CNFIP, care au atribuții în învățământul preuniversitar. Comitetul va prezenta rezultatul monitorizării activităților UFIP în ședințele CNFIP, semestrial și ori de câte ori este nevoie.

Art. 16. — (1) Directorul UFIP este numit prin ordin al ministrului educației naționale, în conformitate cu prevederile legale.

(2) Directorul UFIP trebuie să fie cadru didactic titular în învățământul preuniversitar, membru al Corpului Național de Experti în Management Educațional și să aibă experiență în managementul unei unități de învățământ preuniversitar.

(3) Activitatea directorului UFIP se evaluează anual conform prevederilor legale în vigoare, de către superiorul ierarhic din cadrul MEN.

(4) Directorul poate participa la ședințele CNFIP în calitate de observator, fără drept de vot, și poate propune subiecte pentru a fi introduse pe ordinea de zi a ședințelor CNFIP, cu acordul președintelui acestuia.

Art. 17. — În vederea atingerii obiectivelor UFIP, directorul are, în principal, următoarele atribuții:

- a) asigură conducerea executivă a unității și emite decizii;
- b) monitorizează, organizează, îndrumă, coordonează și verifică derularea tuturor activităților realizate în cadrul UFIP;
- c) propune spre aprobare ministrului educației naționale statul de funcții, statul de personal și regulamentul de organizare și funcționare ale UFIP;
- d) aprobă plata drepturilor salariale, precum și alte angajamente bugetare și legale în limita bugetului aprobat;
- e) aprobă angajarea, promovarea, eliberarea din funcții, detașările, transferul și deplasările în afara localității sau în străinătate, în exercitarea funcției de angajator;
- f) aprobă programul de lucru pentru personalul unității;
- g) reprezintă unitatea în relațiile cu autoritățile, instituțiile publice, persoanele fizice și juridice;
- h) îndeplinește și alte atribuții stabilite de către conducerea MEN și/sau CNFIP, conform prevederilor legale în vigoare;

i) are dreptul de a delega atribuții, prin decizie, personalului din subordine.

CAPITOLUL V

Resurse materiale și financiare

Art. 18. — Cheltuielile cu organizarea și funcționarea UFIP și a CNFIP se suportă de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Educației Naționale.

Art. 19. — Salariile de bază ale personalului din UFIP sunt stabilite conform reglementărilor în vigoare.

Art. 20. — Activitatea UFIP poate fi finanțată și prin implementarea proiectelor finanțate din fonduri naționale și internaționale, precum și din sponsorizări, donații.

Art. 21. — Pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute în prezentul regulament, UFIP utilizează un autoturism propriu.

CAPITOLUL VI

Colaborări și parteneriate

Art. 22. — Pentru efectuarea lucrărilor de evaluare, monitorizare, audit și implementare a proiectelor finanțate din fonduri naționale și internaționale, UFIP are dreptul să utilizeze, pe perioade determinate, colaboratori externi.

Art. 23. — UFIP are posibilitatea de a încheia parteneriate, conform legislației în vigoare, pentru implementarea proiectelor finanțate din fonduri naționale și internaționale.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Art. 24. — Prevederile prezentului regulament se aplică tuturor angajaților UFIP, indiferent de felul și durata contractului de muncă. Personalul UFIP este obligat să respecte prevederile prezentului regulament, chiar dacă are calitatea de delegat, detașat sau colaborator, în caz contrar urmând să răspundă, conform normelor legale în vigoare și celor stipulate în contractul încheiat cu unitatea trimitătoare.

Art. 25. — Prevederile prezentului regulament se completează cu celelalte dispoziții legale în vigoare.

*ANEXA Nr. 1
la regulament*

STATUL DE FUNCȚII al Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar

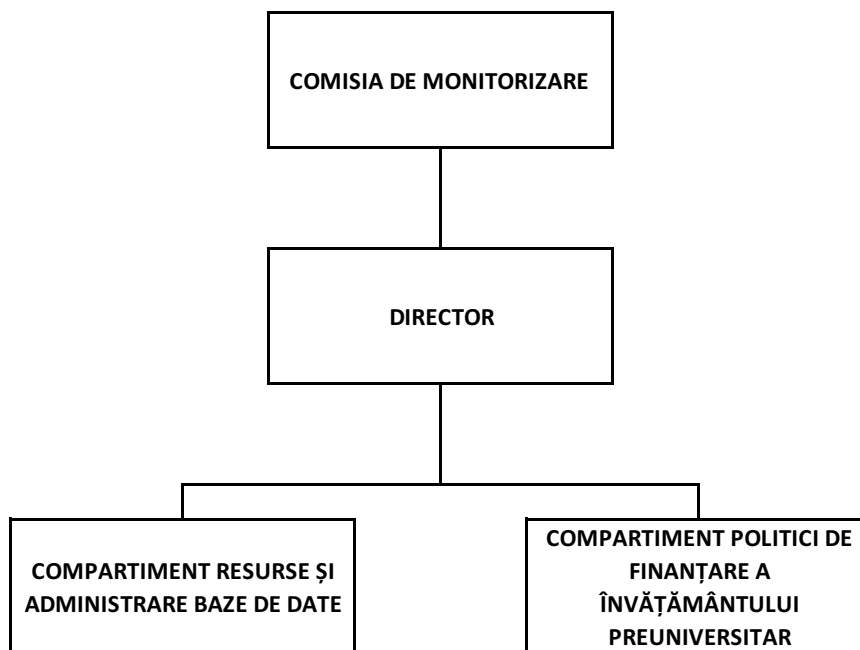
a) Funcții de conducere

Nr. crt.	Funcția	Numărul de posturi
1	Director	1

b) Funcții de execuție

Nr. crt.	Funcția	Gradul profesional	Studii	Numărul de posturi
1	Consilier	I	Superioare	7,5
2	Consilier juridic	IA	Superioare	0,5

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Unității pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar

*) Anexa nr. 2 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 2

REGULAMENT

de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Consiliul Național pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, denumit în continuare *CNFIP*, este organism consultativ de nivel național, fără personalitate juridică, al Ministerului Educației Naționale, denumit în continuare *MEN*.

Art. 2. — *CNFIP* își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — *CNFIP* are asigurată activitatea de suport tehnic și executiv de către Unitatea pentru Finanțarea Învățământului Preuniversitar, denumită în continuare *UFIP*.

CAPITOLUL II

Atribuții

Art. 4. — *CNFIP* determină anual costul standard per elev/preșcolar, în condițiile prevederilor Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — (1) *CNFIP* propune *MEN* formula de finanțare, prin care se realizează alocarea fondurilor pentru finanțarea de bază a unității de învățământ.

(2) Formula de finanțare ia în considerare costul standard per elev/preșcolar, numărul de elevi/preșcolari din unitatea de învățământ, precum și factorii de corecție dependenți de: densitatea de elevi în zonă, severitatea dezavantajelor, limba de predare și alți factori, care se aprobă prin ordin al ministrului educației naționale.

Art. 6. — *CNFIP*, prin metode specifice, în baza datelor furnizate prin Sistemul informatic integrat al învățământului din România și de către direcțiile de specialitate din cadrul ministerului, analizează anual necesitățile de finanțare a învățământului preuniversitar, conform obiectivelor strategiei naționale de dezvoltare a învățământului preuniversitar, și

propune Ministerului Educației Naționale măsuri de îmbunătățire și armonizare a cadrului legal specific descentralizării sistemului de finanțare a unităților de învățământ preuniversitar, atât în ceea ce privește finanțarea de bază, cât și cea complementară și suplimentară.

Art. 7. — *CNFIP*, împreună cu direcțiile de specialitate din Ministerul Educației Naționale, monitorizează activitatea de finanțare pe baza costurilor standard per elev/preșcolar a unităților de învățământ preuniversitar și propune măsuri de asigurare a finanțării pentru unitățile de învățământ aflate în dificultate, prin rectificări bugetare.

Art. 8. — *CNFIP* elaborează și face public anual raportul privind starea finanțării învățământului preuniversitar și propune măsurile de optimizare ce se impun.

CAPITOLUL III

Componență și constituire

Art. 9. — (1) *CNFIP* este format din 19 membri, după cum urmează:

a) 11 reprezentanți ai Ministerului Educației Naționale (4 reprezentanți ai direcțiilor de specialitate din Ministerul Educației Naționale, 4 reprezentanți ai inspectoratelor școlare și 3 reprezentanți ai unităților de învățământ preuniversitar);

b) 5 reprezentanți ai partenerilor sociali;

c) 3 reprezentanți ai structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale.

(2) Membrii *CNFIP* sunt numiți prin ordin al ministrului educației naționale.

Art. 10. — Conducerea *CNFIP* este asigurată de un președinte și de un vicepreședinte, desemnați de către ministrul educației naționale dintre membrii *CNFIP*.

Art. 11. — (1) În cazul în care un membru al *CNFIP* încalcă normele etice sau de deontologie profesională ori nu se implică

în mod sistematic în activitățile consiliului, acesta poate fi revocat din calitatea de membru al CNFIP.

(2) Procedura de revocare se declanșează la solicitarea ministrului educației naționale, a președintelui CNFIP sau a 1/3 dintre membrii CNFIP, iar hotărârea de revocare se adoptă în plenul CNFIP, prin vot secret, cu aprobarea a cel puțin două treimi dintre membrii CNFIP. Locul rămas vacant în urma revocării se ocupă conform prevederilor art. 9 alin (2).

CAPITOLUL IV

Organizare și funcționare

Art. 12. — Președintele CNFIP are următoarele atribuții:

a) conduce și coordonează întreaga activitate a CNFIP;

b) conduce ședințele de lucru ale CNFIP;

c) elaborează programele de activități ale CNFIP;

d) stabilește sarcini și atribuții pentru fiecare dintre membrii CNFIP, în funcție de competențele lor profesionale;

e) stabilește ordinea de zi a ședințelor de lucru ale CNFIP, pe baza propunerilor membrilor; ordinea de zi poate fi modificată prin decizie a membrilor CNFIP, la cererea oricărui membru al CNFIP;

f) asigură legătura operativă a CNFIP cu Ministerul Educației Naționale, în vederea informării despre activitatea CNFIP;

g) reprezintă CNFIP în relația cu terții.

Art. 13. — Vicepreședintele CNFIP are următoarele atribuții:

a) coordonează activitatea grupurilor de lucru constituite la nivelul CNFIP;

b) asigură legătura cu Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și cu autoritățile publice locale pentru finanțarea complementară și suplimentară;

c) exercită temporar, în cazul indisponibilității președintelui, prerogativele acestuia.

Art. 14. — (1) Pentru realizarea diferitelor activități, CNFIP propune secretarului de stat pentru învățământul preuniversitar constituirea, pe perioadă determinată, a unor comisii și/sau grupuri de lucru pe probleme ale finanțării învățământului preuniversitar.

(2) Suportul tehnic și executiv pentru activitatea CNFIP este asigurat de UFIP.

Art. 15. — CNFIP poate adopta norme interne de funcționare, cu respectarea prevederilor legale și ale prezentului Regulament de organizare și funcționare, denumit în continuare *Regulament*.

Art. 16. — Pentru a adopta o hotărâre, în cazuri excepționale, membrii CNFIP pot vota la distanță, exprimându-și dreptul la vot prin mijloace electronice.

Art. 17. — Cu excepția cazurilor prevăzute la art. 12, hotărârile CNFIP sunt aprobate prin votul a jumătate plus unu din numărul membrilor prezenți, în cazul votului în cadrul ședințelor, respectiv prin votul a jumătate plus unu din numărul membrilor votanți, în cazul votului exprimat prin mijloace electronice.

Art. 18. — (1) CNFIP se întrunește în sesiuni ordinare, trimestrial, și în ședințe extraordinare, ori de câte ori este nevoie. Convocarea se face cu cel puțin 7 zile înainte de data reuniunii. Termenul de 7 zile se poate reduce la 3 zile, în cazul ședințelor extraordinare.

(2) Ședințele CNFIP se convoacă de către președintele CNFIP, din proprie inițiativă sau la cererea ministrului educației naționale ori la solicitarea a cel puțin o treime dintre membrii CNFIP.

(3) Cvorumul de lucru al ședințelor CNFIP este de două treimi din numărul total al membrilor. Cvorumul poate fi realizat, în situații excepționale, ținând cont și de votul exprimat electronic, dar cu respectarea prevederilor art. 18 al prezentului regulament.

(4) Materialele care sunt dezbătute în reuniuni trebuie distribuite membrilor CNFIP cu cel puțin 3 zile înainte de data desfășurării reuniunii.

Art. 19. — (1) Ministrul educației naționale, secretarul de stat cu atribuții în domeniul învățământului preuniversitar sau un reprezentant/ți al/ai acestora pot participa la ședințele CNFIP în calitate de observatori, fără drept de vot.

(2) Directorul UFIP are statut de invitat permanent în cadrul ședințelor CNFIP.

(3) Președintele CNFIP poate invita, în cadrul ședințelor, reprezentanți ai factorilor cu atribuții în domeniul finanțării învățământului preuniversitar.

CAPITOLUL V

Finanțarea CNFIP

Art. 20. — Bugetul CNFIP este gestionat prin UFIP.

Art. 21. — (1) Pentru participarea la ședințe sau reuniuni de lucru, membrii CNFIP și ai organelor de lucru ale acestuia primesc, pentru fiecare ședință sau reuniune de lucru, o indemnizație în valoare netă egală cu 1/5 din valoarea brută a salariului de bază corespunzător coeficientului de ierarhizare maxim al unui profesor cu grad didactic I cu vechime maximă din instituții de învățământ preuniversitar finanțate din fonduri publice, conform legii.

(2) Niciun membru CNFIP sau al organelor de lucru ale CNFIP nu poate primi mai mult de o indemnizație [de genul celei prevăzute la alin. (1)] pe lună, indiferent de numărul ședințelor sau reuniunilor de lucru la care participă.

Art. 22. — Pentru participarea la ședințe sau la reuniuni de lucru, membrilor CNFIP și ai organelor de lucru ale acestuia le sunt decontate cheltuielile de transport și cazare, în condițiile legii.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 093855